

slovensko gozdarstvo. V svoji preobrazbi po letu 1992 se je temu pokroviteljstvu odreklo. Zato Komisija za evropske pešpote teh poti ne more več vzdrževati, ne more preusmeriti E-6 na slovensko obalo (doslej se je iztekla v Kvarnerju), ne more poskrbeti za nujne objave o številnih spremembah na poti in ne more niti odgovarjati na številna vprašanja domačih in tujih popotnikov. O izdaji prepotrebni novih popotniških knjižic niti pomisliti ne sme.

Razumemo F. E. in se opravičujemo njemu in drugim v imenu slovenske države, ki ima verjetno pomembnejše skrbi, kot pripoznati in podpreti aktivnost evropskih pešpoti — tudi zaradi Evrope (kljub zopnosti te floskule!). Škoda! 15 let je lepo funkcioniralo in teklo, mar ne?

Komisija za evropske pešpote

Križi na vrhovih

V pismih, mnenjih in odmevih 14. številke Kamniškega občana **dr. Marko in Angelca Žerovnik** zavijata postavljanje križev, ki se je razpaslo po naših vrhovih, v pajčevino, ki jo imenujeta simbol križa.

Prav nihče nima pravice postavljati ne takšnih in ne drugačnih ideoloških ali verskih znamenj, obeležij ali simbolov po naših slovenskih vrhovih brez ustreznega dovoljenja pristojnega upravnega organa. Uprava Republike Slovenije za varstvo narave, ki skrbi in je odgovorna za ohranjanje tako dragocenega prostora, kot je slovensko visokogorje, in Planinska zveza Slovenije v imenu in z vso odgovornostjo do 100.000 slovenskih planincev in alpinistov bi morali pri tem imeti odločilno besedo.

Pa očitno ni tako. Če je še sprejemljivo, da so ob ustreznih soglasjih obnovili znamenje, ki so ga pred vojno postavili na Škrlatici alpinisti Skalaši in ima torej neko vsebino, je nedopustno, da se skruni slovenske vrhove vsepovprek.

Višek tovrstne ignorance je slovenski Mangart, na vrhu katerega stoji od predlani nekaj metrov visok križ s sidrno konstrukcijo jeklenih vrvi in nekakšnimi lesenimi klopni, vpeti mi v njej. Moje razočaranje ob lan-

skem obisku je bilo toliko večje, ker so vsi napisi in posvetila v italijanščini. Zamislite si: Italijani so ga postavili brez naših soglasij in dovoljenja! Na Upravni enoti Tolmin pristojna uslužbenka (ga. **Irihova**) ne ve prav ničesar o tem, predsednik Planinskega društva Bovec (g. **Kloves**) pa mi je vedel povedati, da so jih Italijani obvestili o »podvigu« le dan pred postavitvijo.

Prepričan sem, da bi v prazno iskal tudi slovenska soglasja za postavljene križe na mejnih vrhovih, kot so Kanin, Mrzla gora, Pristovski Storžič in drugih, ki jasno kažejo tudi na tem področju na agresivnost naših sosedov Avstrijcev in še posebno Italijanov, ki nam jih dr. Žerovnikova v svojem prispevku dajeta za zgled.

In kako je z dovoljenji za postavljeni križ na naši kamniški Brani? Pristojni za to na Upravni enoti v Kamniku zagotavljajo, da zanj niso izdali nobenega dovoljenja, saj niti ni bilo vloge. Trditev Žerovnikovih, da je bil križ na Brani po drugi svetovni vojni nasilno odstranjen, je vsaj sporna, če ne neresnična. Bolj verjamej planincem in alpinistom, bral pa sem o tem, mislim, tudi prav v Kamniškem občanu, da ga je razdejala strela in ostanke potem še čas.

Prepričan sem, da delim mnenje z veliko večino Slovencev, da naši vrhovi ne potrebujejo niti sprav in kladiv, niti zvezd in križev, saj jih kazijo, ljudi pa razdvajajo.

Ivo Gašperič, dipl. ing.

Ali res ne gre drugače?

Za poslopjem se dviga v nebo stember črnega, mastnega dima, ki počasi napolnjuje vso dolino. Sladkoben vonj po zažgani plastiki in drugih sorodnih proizvodih je mogoče zaznati več sto metrov daleč. Gladina bližnjega jezercja je pokrita z dimno kopreno.

Kdor meni, da se navedeni opis nanaša na eno izmed balkanskih bojišč, se moti. Prizorišče je povsem drugo — Koča pri Triglavskih jezerih v nedeljo, 18. avgusta 1996, okoli 13. ure. Kratek obisk sicer prijaznega doma hitro odkrije mesto, od koder se vali dim — za domom v

improviziranem kurišču (kovinskem kotlu) kurijo odpadke, predvsem embalažo, kot so plastenke in podobno.

Največji krivci za ta dogodek, ki pač predstavlja zdaj očitno uveljavljen način razreševanja problema odstranjevanja gorljivih odpadkov v omenjeni planinski postojanki, so najverjetneje planinci, ki jim je pretežko svoje odpadke odnesti nazaj v dolino, kot to sicer že več let priporoča PZS. Toda del teh odpadkov najverjetneje izvira tudi od pijač, prodanih v koči, in to po cenah, ki so dovolj visoke, da bi lahko vsebovale tudi nadomestilo za ekološko nesporen način odstranjevanja embalaže.

Zanima me, kaj si o sežiganju plastične embalaže sredi TNP misli vodstvo parka, če je o tem sploh obveščeno, in kakšno je stališče predsednika PZS **g. Brvarja**, s katerim je bil prav na isti dan objavljen v nedeljskem Delu intervju o doseženih rezultatih pri ekološki sanaciji planinskih postojank. Tudi PD Ljubljana Matica, ki upravlja s planinsko postojanko, bi lahko vprašali, če so storili vso, da oskrbnikom kože ne bi bilo potrebno sežigati velikih količin odpadkov sredi ene od najlepših visokogorskih dolin.

Zavedam se, da bo marsikdo od prizadetih tu vprašanje označil kot nepomembno, zvrnil vso krivdo na trume neozaveščenih planincev, ki s smetmi zasipajo planinske postojanke, ali takoj opozoril na velikanške stroške odvoza smeti v dolino. Toda kljub temu vseeno postavljam vprašanje: ali res ne gre drugače?

Marko Podrekar,
Ljubljana

Žig na gori

Pritožil se nam je **Milan R.** iz Škofje Loke, ki je bil letošnjega 1. avgusta na Škrlatici. Hodi namreč po Slovenski planinski poti, zbira na njej žige in bi rad zbral vse. Takih planincev kot on je bilo ta dan po njegovem pripovedovanju na tej gori še več, vendar niso vedeli, da bo ta dan na Škrlatici blagoslovitev križa. Hotel je pritisniti žig vrha v svojo transverzalno knjižico, vendar ga ni bilo. Takole nam je pripovedoval: Neki moški manjše postave, star okoli 60 let, ki je bil menda eden od 449